

РЕШЕНИЕ

№ 20239

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13304** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Й. А.,гражданин на Република Т., [дата на раждане], паспорт серия U № 33708648,чрез адв. Р., съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.1,офис 1, e-mail:[електронна поща]: [ЕГН] срещу отказ за издаване на виза тип „D“ № IST25029876V от 28.11.2025г. постановен от А. З., завеждащ консулската служба в генерално консулство на Р.Б. в И., Т., във връзка с подадено от него заявление от 08.10.2025г.

Твърди се незакопсъобразност на оспорваният акт, тъй като същит е постановен при неспазване изискванията за форма,в нарушение на производствените правила и материация закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се нарушение на правото на труд, защитено в чл.23 пар.1 от Всеобщата декларация на правата на човека,кото съгласно преамбюла на ЕКПЧ има фундаментално значение.Нарушени са и права по чл.15 от субсидиарно приложимата ХОПЕС а именно „свобода при избор на професия и труд“,както и чл.6 от ЕКПЧ гарантираща правото на справедлив и безпристрастен процес, в случая - административен и чл.13 ЕКПЧ – лицето е лишено от ефективни правни средства за защита. Възпрепятства се и реализирането на наемно правотношение на жалбоподателя възникнало по понод задоволяване нажилищни нужди,което е нарушение на правото на зачитане на личното жилище и личния живот по чл.8 от Конвенцията.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена в съответствие с изискванията за

форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът установи и приема:

По силата на посочената норма отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В настоящият казус жалбоподателят твърди, че се нарушава правото му на зачитане на личния и семеен живот по чл.8 т.2 ЕКПЧОС.

ВАС е имал възможност да постанови, че: „За да бъде допустима жалбата против отказ за издаване на виза тип „D“, е необходимо и достатъчно оспорващият да посочи конкретните обстоятелства, поради които с отказа за издаване на виза се нарушава упражняването на гарантирани от ЕКПЧ права и свободи. Едва с решението си по съществуващото на спора, след като прецени събраните в хода на процеса доказателства, съдът следва да установи дали оплакването за нарушаване на основни права е основателно. Като е сторил това в рамките на проверката по допустимост и редовност на жалбата, съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в резултат на което е постановил неправилен съдебен акт.“./виж Определение № 4310 от 20.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 3541/2026 г. и др/.

В този смисъл наличието на нарушение на основно право предоставено по Конвенцията е въпрос по същество, който съдът следва да анализира. Ясно следва да се подчертае, че разпоредбата на чл. 10а ал.4 ЗЧРБ не допуска под формата на бланкетното посочване на защитимо право по ЕКПЧОС да се претендира незаконосъобразност на посочените от ответника основания за отказ, освен ако същите не ограничават или нарушават посоченото право. В този смисъл всякакви твърдения за алтернативни пороци на акта могат и следва да бъдат разгледани само и единствено във връзка с посоченото право. Извън това съдът съобрази:

Със заявление № 25029876 от 08.10.2025г жалбоподателя е подал заявление в консулството на Република Б. от 08.10.2025г. в [населено място], Т. за издаване на виза тип „D“, с приложения към него документи.

След анализ на подаденото заявление и придружаващите го документи е постановен и процесно оспорваният отказ.

В мотивите на акта е посочено, че е налице основание за отаз по чл.10 ал.1 т.17 и т.23 ЗЧРБ – явни разминавания в подписите положени от турски гражданин в сключеният с дружеството-работодател трудов договор съотно с този, положен в неговият паспорт.... Цялостния анализ на постъпилите данни дава основание да се постави под съмнение автентичността на приложенияте от апликанта документи.

Към преписката е приложена заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в И. с която завеждащият консулската служба А. З. е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите за отказ за издаване на виза и т. 1 от заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи. Същевременно заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министър на външните работи делегираща такива правомощия на консула, в частност т.1 и т.4 е служебно известна на съда от дейността му/напр. адм. д. № 4767/26 на АССГ/ и факта – наличието на такава заповед, не се нуждае от доказване по

силата на чл.155 ГПК.

В този смисл акта е постановен от компетентен орган, съобразно изискването на чл.146 т.1 АПК. При издаването му не е налице нарушени ена производствените правила, дори и предвид факта, че самият жалбоподател твърди това в жалбата си – л.5 гръб пасаж последен.

Във връзка с материалната законосъобразност на акта съдът съобрази и приема:

От представените по преписка документи се вижда още, че жалбоподателя е гражданин на Р. с предоставен дотъп до пазара на труда на основание чл.24 и ЗЧРБ.

Съдът многократно е дал указание на жалбоподателя да представи доказателства в подкрепа на твърденията си и да представи превод на български на документите по преписката, съобразно пар.4 от ДР на ЗЧРБ в т.ч. още с определението за насрочване на делото и веднъж с определение по протокол от о.с.з. с което делото е отложено именно поради непредставяне на никакви документи от жалбоподателя и неявяването им. Съдът не може и не следва да отлага делото да безкрай, давайки непрестанно едни и същи указания защото това отива отвъд правото на защита на страната. В такива хипотези законодателят е въвел фикцията по чл.161 вр. чл.158 ал.1 ГПК и задължава съдът да продължи да гледа делото беез доказателствата.

С оглед претендираните нарушения:

На първо място разпоредбата на чл.10а ЗЧРБ предвижда допустим контрол само във връзка със защита на гарантирани права по самата Конвенция, а не по други източници от и на различен правопорядък, вдъхновили изготвянето и приемането на Конвенцията, но не намерили израз в текстовете и. В този смисъл позоваването на Всеобщата декларация за правата на човека е неоснователно. От своя страна Конвенцията забранява робството и принудителният труд – текстове на които не е налице позоваване. Същевременно правото на труд на лицето не е засегнато защото същото нито е лишено от трудови права, нито е апатрид, така, че да се разсъждава в контекста на това дали работата му в Б. е единствената му възможност да упражнява право на труд. В., дали поради процесуално бездействие или други причини – страната не е доказала и наличието на предпоставки за упражняване право на труд в Б., дори трудов договор, което е допълнителен аргумент за отхвърляне твърдението като неоснователно.

На второ място – напълно неоснователно и позоваването на „субсидиарно приложимата ХОПЕС“. Хартата се прилага само и единствено когато е налице въпрос засягащ прилагането на правото на ЕС/виж чл.51 от Хартата/. В този смисъл няма как този акт да бъде субсидиарно приложим на ЕКПЧОС. Нещо повече – съгласно чл.52 т.3 от ХОПЕС и доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Т.е. ЕКПЧОС би могла да се яви субсидиарно приложима към ХОПЕС а не обратното/кога и как са въпроси по които е налице богата юриспруденция на СЕС, излизаща извън предмета на делото/.

На трето място-твърдението на жалбоподателя за нарушение на правото му на справедлив процес по чл.6 ЕКПЧОС, в частност – административен процес е неоснователно, доколкото нормата на чл.6 от Конвенцията не засяга административния, а само и единствено съдебният процес. И в този смисъл няма никакъв ефект и приложимост по отношение на приключилото административно производство. Овен това обаче твърдението се явява и напълно голословно доколкото лисват кавито и да било аргументи

за ограничаване правото му на участие, представяне на документи и излагане на твърдения в административното производство. Нещо повече, в своята жалба самият жалбоподател отбелязва, че спрямо него е проведена и то в пълнота цялата нормативна процедура по заявлението/виж л.5 гръб последен пасаж/. Ето защо твърдението му освен напълно недоказано и неконкретизирано като вид и проявления се явява и вътрешно противоречиво. Абсолютно същите аргументи съдът съотнася и към твърдението за нарушение на чл.13 от Конвенцията. В. – настоящото производство представлява израз а тази норма и предоставя необходимите екипни правни средства за защита, но разбира се, не може да замести процесуалното бездействие на страната и липсата на желание за защита от нейна страна.

В рамките на настоящият съдебен процес, съдът не просто е да възможност на страна да докаже своите твърдения, като дори е отлагал делото именно с цел гарантиране правото и на защита, към което страната е останала напълно индиферентна, безразлична и процесуално незаинтересована. В този смисъл и настоящият състав не счита да е налице допуснатото нарушение на чл.6 и чл. 13 ЕКПЧ.

На последно място и във връзка с извършеното позоваване на чл.8 от Конвенцията съдът съобрази:

По силата на чл.8 т.1 ЕКПЧ ОС Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

Твърдението, че с процесният акт се пречи на реализиране на наемно правотношение също е негодно да породи дори необходимост от анализ на възможните проявления на посочената норма, доколкото:

Дори не е представен договор за наем.

Неясно е с какво и как властите осъществяват намеса в неприкосновенността на жилището му.

Липсата на виза води и до липса на жилищна нужда в страната, поради което няма да се приеме, че с посоченият отказ е налице пречка пред задоволяването му на жилищни нужди. А. ще възникнат само и единствен във връзка с предоставено право на пребиваване, каквото не е налице.

По своята същност правото на жилище/а впрочем нормата говори за неприкосновеност на жилището, а не за право на жилище изобщо/ не означава право на свободно установяване във всяка страна по конвенцията по желание и усмотрение. Видно от данните по делото жалбоподателят е гражданин на Р., има местожителство там и упражняват правото си. Данните по преписката не позволяват да се установи никаква връзка с територията на Р. по повод упражняване на посоченото право. Б. не е приемаща държава по отношение на жалбоподателя, той не е бежанец, нито има предоставен хуманитарен статут предполагащ гарантиране на това му право на територията на Р България. Всъщност единственият аргумент в подкрепа на иначе бланкетното твърдение е наличието на наемно правоотношение, което твърдение освен всичко друго е и недоказано. А и впрочем, наличието на договор за наем на движим имот също не поражда такова право автоматично. Дадена личност може да има доста имоти в различни държави без да е установен постоянно в някоя от тях.

ЕСПЧ е имал повод да се произнесе, че намесата на органи на публичната власт в правото на лицето на зачитане на личния и семейния му живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията следва да бъде квалифицирана като „недопустима“, ако бъде установено, че: (1) не е „в съответствие със закона“ (in accordance with the law); (2) не

преследва някоя от легитимните цели, изброени в разпоредбата на чл. 8, параграф 2 екПЧ и (3) „не е необходима в едно демократично общество“ – така решение от 2.7.2018 г. по дело *Libert v. F.* (жалба № 588/13), параграф 42.

Най-общо анализът на посочените разпоредби на т.1 и т.2 на чл.8 от Кновнцията позволява да се очертаят два типа публичноправни задължения, поети от страните по конвенцията. Така, като „негативно“ може да се определи задължението на държавите да се въздържат от недопустима намеса в личния и семейния живот, неприкосновеността на жилището и кореспонденцията на гражданите чрез властнически актове на техните органи , а като „позитивно“ се квалифицира задължението на държавите да обезпечат в националните си правопорядъци условията за ефективно зачитане на неимуществените права по член 8ЕКПЧ/така виж решение на Голямата камера от 16.7.2014 г. по дело *Hämäläinen v. F.* (жалба № 37359/09)/.

Нито един аспект от конвенцията обаче, независимо от все по-широкото и еволютивно тълкуване от страна на ЕСПЧ/за все по-широкото тълкуване виж проф.Е. М., *The Protection of Human Dignity, Honour and Reputation in EctHR, Case-law Concerning the Right to Respect for Private Life (Article 8 ECHR)*, Годишник на департамент „Право“ на НБУ,2022г./ не позволява да се приеме,че посочената разпоредба задължава националните власти да предоставят право на свободно установяване и придвижване на територията на страна по Конвенцията само поради факта, че дадено лице,установено,живеещо и имащо статут на гражданин на друга държава е манифестирало такова намерение. В., подобно право не се предоставя дори в рамките на ЕС, където редица държави членки не позволяват подобно право за граждани на съюза от други ДЧ единствено и само поради факта,че последните са закупили имот в съответната държава/виж Италия,Ф.,Гърция,Н. и пр./.

В заключение, съдът счита за необходимо да посочи,че посоченото от органа основание за отказ не е опровергано в рамките на настоящото производство. В. твърденията на жалбоподателя от фактическа страна потвърждават констатацията на ответника, тъй като аргументът, че договора е подписан от работодателя и ще бъде представен за подпис от работника преди постъпване на работа не съдържа в себе си дори индикация позволяваща да се приеме наличието на оспорване или намерение за оборване на подобна констатация. Нито от правна, нито от фактическа страна.

С оглед изложеното следва да се приеме, че жалбата е неоснователна.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл.последно от АПК,Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. А.,гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт серия U № 33708648 срещу отказ за издаване на виза тип „D“ № IST25029876V от 28.11.2025г. постановен от А. З., завеждащ консулската служба в генерално консулство на Р.Б. в И., Т., във връзка с подадено от него заявление от 08.10.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

